

8. december Hans Snedker

Hans "Snedker" bor lige ved siden af os. Han bor på en meget lille gård sammen med sin bror Rasmus. De har ingen koner, de er bare de to. Hans er ikke snedker, men husmand, så han har kun fire køer og nogle grise. Det var hans far, der var snedker, og derfor kalder alle ham for Hans Snedker. Det er mest Hans, vi børn besøger, for han er altid rar og han gider høre på os. Det er det ikke altid de voksne gør, de har jo så travlt, siger de. De andre voksne griner tit lidt af Hans Snedker, men jeg ved ikke helt hvorfor, jeg kan i hvert fald godt li' ham. Der er altid meget rent hos ham, og det er der ikke altid på de store gårde. Vi hjælper tit Hans, når han om sommeren skal ha' sine køer hjem fra sin lille mark omme i byen. Vi får lov til at gå bag dem og holde styr på dem, men vi skal passe lidt på ikke at komme til at træde i en kokasse. Jeg synes tit, køerne skider så meget på vej hjem. Om efteråret låner Hans et par heste hos Signe og Ingers far og så kører vi ud på hans roemark og hjælper ham med at tage roer op. Hans trækker roerne op og hugger toppen af med en stor kniv og så smider vi roerne op vognen. Det er koldt og vi bliver tit møgbeskidte, og mor er i hvert fald ikke alt for glad, når jeg kommer så beskidt hjem. Når vognen er helt fyldt med roer og vi skal hjemad, kan vi sidde på to stænger, som kan trækkes ud bag på vognen. Så sidder vi der og dingler og skal passe på ikke at falde af. Engang imellem får jeg lov til at styre hestene, men kun hvis jeg er alene med Hans. Engang da Hans skulle køre alje ud på hans marker, fik jeg lov at hjælpe til. Alje er køernes tis og det bliver så samlet op i en stor tank nede i jorden, og når det så skal spredes ud på markerne, pumpes det op i en stor trætønde, som ligger på en ladvogn. Det lugter ikke godt, men jeg vænnede mig hurtigt til det.

Da Hans så fik spændt hestene for, satte jeg mig op på tønden og så kørte vi langsomt hen ad vejen. Da vi kom forbi mejeriet vinkede jeg til far, som gik og fejede blade sammen. I stedet for at vinke tilbage,

løb han alt hvad han kunne, og råbte til mig og Hans.

- Kan du så se at komme ned fra den tønne, og det i en fart! Og så vendte han sig om mod Hans.

- Hans, du burde vide bedre. Tænk hvis Peter faldt af og han kom ind under hjulene. Det er jo farligt!

Far var vred. Hans kunne godt se, at det måske ikke var så heldigt, at jeg sad oppe på aljetønden. Men Peter ville jo så gerne, så jeg ... undskyldte han.

Ja, sagde far, som nu ikke var så vred mere.

- Jeg ved, at du er god til at tage dig af børnene, men du skal bare tænke dig lidt om, inden du giver dem lov til sådan noget.

Det kunne Hans godt forstå, og jeg måtte ned fra tønden, men Hans og far var stadig gode venner, da vi fortsatte. Men nu sad jeg oppe ved siden af Hans.

Ulrik og jeg sidder sammen med Hans i hans lille mørke men hyggelige køkken og får os en mellemmad. Midt på formiddagen skal Hans altid lige ind og ha' en mellemmad, og så får vi det selvfølgelig også. I dag får vi rullepølse på brødet. Det smager herligt. Jeg ved ikke hvad det er, men det er ligesom sådan en pølsemad smager bedre hos Hans end hjemme hos os.

- Det er en god p-ølse! Sir' jeg med munden fuld af mad.

- Hvad sir' du knægt? Jow, pølsen er god nok. Den er også hjemmelavet. Det får I vel ikke oppe på mejeriet?

Hjemmelavet. Jeg ved ikke rigtig, hvad han mener. Mor plejer at købe pølse hos slagteren, når han kommer hver torsdag.

- Nej, ser du Peter! Min pølse er hjemmelavet, så ved man, hvad der er i den. Det er Rasmus, der har lavet den. Han er så god til den slags.

Det ved jeg godt. Rasmus går ud og serverer, når folk skal holde et stort gilde. Jeg ved godt at Rasmus ikke rigtig er med til at servere, men det er ham, der sørger for, at det hele bliver lavet ordentligt. Sørger for at kogekonen laver maden ordentligt, og at maden bliver serveret på den rigtige måde. Man kalder ham for Rasmus "Skaffer" og han er meget kendt i omegnen. Men jeg vidste ikke, at han også kunne lave pølse.

Mens vi sidder og spiser mellemmaden, kigger vi ud på Hans' hønsegård.

- Ka' du tælle, hvor mange høns, jeg har?

Jeg prøver.

- En - to - tre - fire.

Hov, nu flyttede den ene sig.

- fire – fem.

Nej, den har jeg jo lige talt. Det er svært. Det er virkelig svært. Hans griner, så jeg kan se hans sorte tand.

- Jeg troede, du kunne tælle, Peter Futmælk.

Hvorfor skal alle voksne kalde mig Peter Futmælk? Det lyder åndssvagt.

- Det kan jeg da osse', det er bare de dumme høns, som ikke vil stå stille.

Jeg prøver igen. Denne gang får jeg det til at blive otte.

- Det skal såmænd nok passe, sir' Hans. Han er heller ikke selv helt klar over, hvor mange han har. Det siger han i hvert fald.

- Nå, Ulrik! Hvor mange haner har jeg så?

Ulrik rejser sig med lidt besvær og kigger ud af de små køkkenvinduer, han er jo ikke så stor endnu. Jeg griner, for jeg ved det godt, men jeg siger ikke noget.

- Hvad er en hane? Spør' Ulrik.

- Det er en han-høne, griner jeg.

- Du kan kende dem på alle de farvede fjer i halen, forklarer Hans.

- Nå, sådan en, sir' Ulrik. – Så har – så har du da kun én.

- Det er rigtigt, Ulrik, sir' Hans. – Du er ikke helt dum. Ja, jeg har kun én hane, men den kan såmænd klare alle de høns, griner han smørret.

- Hvad mener du med det, Hans? Er hønsene onde ved hanen?

- Næh – Hans plirrer lidt med øjnene. – Det kan vi snakke om en anden gang.

Kan du se, at nogle af hønsene er gået i biografen.

- Nej, Hans! Det passer altså ikke, sir' Ulrik. – Høns kan da ikke gå i biografen.

- Så prøv da at se. Og han peger ud på et åbent skur, hvor hønsene sider på rad og række, akkurat som en biograf.

- Hvad tror I de ser. Gøg og Gogge?

- Eller en Lille-Per film, siger jeg.

Vi så "Lille Per I Sneen" for nogen tid siden, den var bare så sjov, men også lidt uhyggelig, da Per blev væk i sneen. Det sker af og til, at der kommer en mand med

et apparat til at vise film med. Det sætter han op henne på kroen, hvor de har et lille rum bagerst i krosalen og i døren er der et lille hul. Så kan han vise filmen ud gennem hullet op på et stort lærred, der er sat op på scenen. Først er der en film for børn og senere en film for de voksne, og det er Hans, der sidder og sælger billetter ved døren ind til salen.

- Ja, det kan da godt være, at det er en film med Lille Per. Hans kigger tankefuldt ud af vinduet.

- Ved du hvad, Hans? Far sir', at vi måske skal i biografen i aften. I Korinth. Vi skal køre klokken halv syv, hvis han altså får tid. Det er en film om Robin Hood.

Hans kender ikke så meget til Robin Hood, men det gør jeg. Jeg har et blad derhjemme med Robin Hood, og selv om jeg først lige har lært at læse, kan jeg bedst lide tegningerne, så jeg springer tit de korte tekster til hvert billede over.

- Jeg kommer ned i morgen og fortæller, hvad filmen handlede om, Hans, sir' jeg, da vi står i bryggerset og tager vores støvler på. Jeg må hjælpe Ulrik lidt. Vi må skynde os hjem, hvis vi ikke skal komme for sent til middagsmaden.

*

Hvordan var det i virkeligheden?

Rasmus "Skaffer" til venstre ordner stegene til et tredobbelt bryllup.

Far skåler med Rasmus "Skaffer" til Gudruns fest, som jeg fortæller om senere.

Hans Snedkers husmandssted er næsten ikke til at kende. I 1950'erne var det hvidt og havde stråtag. I fløjen med de to garager var der dengang stald og for enden af stuehuset lå det gamle snedkerværksted fra Hans' fars tid.

Hør Lille Per synge "Hej for dig og hej for mig" fra filmen.

<https://www.youtube.com/watch?v=7bE6qE9CjA8>

Bogen fik jeg af min onkel Kaj.